

at tage det til Afbøttelse, som findes at være det praktiske Rigtigste. Saaledes vil ogsaa ganske vist Cellesystemet frembyde sine Fordele, men det vil uden tvivl ogsaa lede til uheldige Resultater, naar man ubetinget vilde ansee det for at være det, som man maatte stræbe hen til at faae realiseret. Det er altsaa det Praktiske, som det vil komme an paa, og derfor kan der ikke være Spørgsmaal om — saaledes som den ærede Ordfører gjorde, og som det ogsaa i det Væsentlige er skeet i Udvalgets Fleertals Betænkning — at benytte som Udgangspunkt den kongelige Resolution af 25de Juni 1842, der anviser Føleryngssystemet som heldigt og giver Forrifter med Hensyn til den Fremgangsmaade, der skal benyttes med de Fanger, der ikke skulle være Gjenstand for Føleryngssystemets Anvendelse. Det er ogsaa derfor, at den Indsigelse, som fra en æret Rigsdagsmand blev gjort mod den ærede Ordførers Fortolkning af den allerhøieste Resolution, forekommer mig at være af liden Betydning; thi hvad enten den ærede Ordfører eller den nævnte Rigsdagsmand har Ret, vil det være uden Indflydelse paa det Resultat, som der kan blive Spørgsmaal om. Det gjælder at arbejde hen til at faae Ordningen gennemført paa den hensigtsmæssigste Maade, og det er det, troer jeg, som er skeet, allerede før dette Lovforslag blev forelagt det høitærede Thing, gennem forskellige administrative Foranstaltninger, og det er ogsaa dette, som fra Regeringens Side er søgt opnaaet ved det foreliggende Lovudkast. Jeg tillod mig at høre, at man har søgt at nærme sig dette Maal ved administrative Foranstaltninger. Jeg sigtede derved nærmest til, at man i Henhold til Loven af 30te November 1857 har, for at skaffe Cellesystemet den heldigste Anvendelse, gennem et Circulaire af 24de Juli d. A. fastsat indtil videre som Regel, at de Personer, som ikke ere over 40 Aar, og de, som ikke tidligere have været ansættede med offentlig Arbejde, skulle hensættes til Straf efter Cellesystemet. I det altsaa væsentligt har været praktiske Hensyn; der have ledet Regeringen ved Forelæggelsen af Lovudkastet, har der ogsaa været taget et andet Hensyn, som af den ærede Ordfører blev udhævet, nemlig det økonomiske. Der er allerede gjort saa stærke Stræb til

natserne i Fængselsvesenets Interesse, at det ganske vist maa være en Opgave at sørge for at faae Tingene ordnet paa den hensigtsmæssigste Maade, uden at der gjøres større Forbringer i finansiel Henseende, end hvad der er aldeles nødvendigt for at opnaae det tilsigtede Niemed, og det er det, man har stræbt hen til i Lovudkastet. Man maa imidlertid langtfra ikke troe, at Cellesystemet er foreslaaet bragt til Anvendelse i et saa ringe Omfang, at dette kunde fremkalde nogen Betænkning. — Det fremgaar af de statistiske Oplysninger, at med Hensyn til dem, som i Henhold til Loven af 30te November 1857 skulle lide Forbedringshønsstraffen paa den der angivne Maade, vil der være omtrent 400; udvider man Bestemmelsen noget, vil dette Antal i Gjennemsnit komme til at stige til 500; man har imidlertid vel kun 476 Celler til Disposition, men da man kan gjøre Regning paa, at der blandt disse 500 vil være 24, som paa Grund af Helbred og Sindstilstand ikke kunne underkastes Straf i Enkeltselverne, vil der fra den Side ikke være nogen Mangel tilstede. Den ærede Ordfører meente, at Hensynet til det økonomiske Hensyn kunde dog maaskee komme til at træde noget mere tilbage, naar man antog, at der ikke vilde behøves Straffeanstalter til at rumme saamange Fanger, som der er forudsat fra Regeringens Side. I Lovforslaget har man regnet paa 2000 Fanger, medens man efter Udvalgets Fleertalsforslag skulde kunne indskrænke sig til 1800. Jeg troer dog, at man hengiver sig noget for stærkt til sangvinne Forhaabninger ved at antage en Formindskelse af Fangeantallet; naar man nemlig beregner 1800, er dette kun 12 mere end det Antal Fanger, som fandtes 1ste April d. A., nemlig 1788, hvoraf 1453 vare Mandspersoner og 235 Qvindspersoner. Man hengiver sig, som sagt, for meget til sangvinne Forhaabninger ved at forestille sig et saa indskrænket Fangeantal; thi det er en Følge af den stadig voksende Folkemængde, en Følge af alle de sociale Forhold, som de udvikle sig, at man ikke tør gjøre Regning paa, at Antallet af Forbrydelsener vil aftage, ogsaa naar man tager Hensyn til et af de Momenter, som ere blevne udhævede i Udvalgets Betænkning, og hvorpaa jeg lægger ikke ringe Vægt, nemlig den store